

Så må jeg sige til det dér med fordelingspolitikken, at jeg da ikke et sekund er i tvivl om, at euroen trækker en fælles fordelingspolitik med sig. Det er da et spørgsmål om, i hvilken takt samarbejdet bliver udvidet. Det er da et spørgsmål om, i hvilken takt de forskellige instrumenter lægges i EU til at kunne gøre det.

Det er da klart, at når den europæiske centralbankdirektør siger, at der er behov for at få strukturreformer på arbejdsmarkedet, og hvis landene så fuldstændig overhører det og ikke laver strukturreformer og man har en fælles valuta, så bliver man da nødt til at arbejde med nogle instrumenter, der sikrer, at man kan træffe en beslutning om, at nu skal eurolandene altså lave strukturreformer på arbejdsmarkedet.

Så vil jeg i øvrigt sige omkring Den Europæiske Centralbank, nu jeg lige er ved det: Det har været sagt mange gange, at det er vigtigt, at vi sidder med ved bordet og har den danske nationalbankdirektør til at sidde med ved bordet i Den Europæiske Centralbank. Må jeg ikke minde om, at det er traktatfæstet, at den danske nationalbankdirektør ikke må tjene danske interesser, men skal tjene helhedens interesser, lige så vel som de andre lande ikke må tjene nationale interesser.

Så i virkeligheden er det jo rigtigt, som flere har påpeget, at der sandsynligvis ikke ville være blevet taget nogen anden form for beslutninger i Den Europæiske Centralbank, om vi havde været med eller ikke været med.

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Hr. Thulesen Dahl fremdrager et tema, som har været rejst flere gange, og jeg har selv svaret på det flere gange, dog ikke i dag fra talerstolen, men det vil jeg så gøre.

Det drejer sig om kickstarten i 1993. Kunne den være foregået, hvis ØMU-reglerne havde været gældende dengang, eller kunne den ikke?

Hvis ØMU-reglerne havde været gældende dengang, ville vi i Ministerrådet hvert år – som vi gør – have drøftet landenes situation, og så ville vi i Danmark have fået anbefalinger, inden vores underskud var kommet til de 3 pct., om at gøre noget.

Lad os nu sige, at vi ikke havde gjort noget, og at vi først gør det i 1993. Det, der sker i 1993, er, at regeringen lemper finanspolitikken, som det hedder, med 1 pct. af bruttonationalproduktet, og at vi i samme pakke vedtager stramninger de følgende år. Det skulle jeg så forklare

de andre, når de ville gøre anmærkninger, fordi vi havde overskredet 3 pct.-grænsen.

I den procedure, der ligger nu, og som også ville have været gældende dengang, får vi chancen til at vise, at vi har taget et initiativ. Vi får chancen i en lang periode, over et år, til at vise, at det har en effekt. Vi får ikke sanktioner den dag, vi overskrider 3 pct.-grænsen; sådan er proceduren jo ikke.

Så efter min bedste overbevisning ville den 7 år lange lavkonjunktur ikke have været 7 år, hvis ØMU-reglerne havde været gældende, for der ville have været nogle helt andre regler, som ville have gjort, at vi havde ageret før. Selv om jeg går ind på hr. Thulesen Dahls tankegang, ville vi have fået lov til det, fordi vi, idet vi beslutter, også strammer ind.

I dag berømmer alle, og det gjorde de også dengang, den måde, regeringen tacklede situationen på. Vi er faktisk blevet berømt på det – også uden for EU's grænser.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil gerne for det første takke hr. Thulesen Dahl for det klare svar. Det fremstår nu tydeligt også for Dansk Folkepartis vælgere, at Dansk Folkeparti i stigende grad er et EU-negativt parti eller nærmer sig det, der er et egentligt nejparti. Det er i stigende grad sådan, at man stemmer imod indre markeds-forslag f.eks., selv om man jo hidtil er gået ind for den frie konkurrence og det indre marked.

Jeg vil gerne sige – og det er så i forlængelse af økonomiministeren – at det jo nu er blevet slået klart fast, at den kickstart, der var, kunne lade sig gøre. Det, jeg så kan forstå på hr. Thulesen Dahls argumentation, er, at man i Dansk Folkeparti ønsker at kunne sparke et endnu større hul i statskassen end de 35 mia. kr., der var tale om i begyndelsen af 1990'erne.

Jeg vil gerne have bekræftet, at det er det, man ønsker, altså at man fra Dansk Folkepartis side ønsker at have store, store underskud på statsbudgettet.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Til fru Charlotte Antonsen: Prøv lige at høre. Dansk Folkeparti ønsker en sund økonomisk politik. Det betyder, at vi vil stræbe efter, at der er overskud på de offentlige finanser, at der tales af på gæld osv. osv.